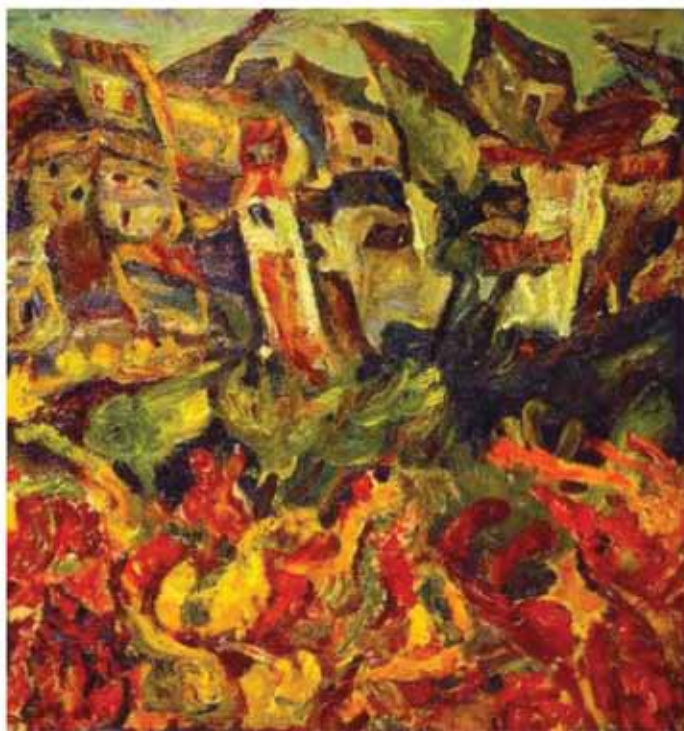

CARLOS FUENTES

CENNET'TEKİ
ÂDEM

ROMAN

Çeviri: EMRAH İMRE

2.
BASKI

CARLOS FUENTES

CENNET'TEKİ
ÂDEM

Adán en Edén, Carlos Fuentes

© 2009, Carlos Fuentes

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

1. basım: 2013

2. basım: Aralık 2013, İstanbul

Bu kitabın 2. baskısı 1 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Olcay Öztunalı

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Özal Matbaası

Davutpaşa Cad. Emintaş Kâzım Dinçol San. Sit. No: 81/39,

Topkapı, İstanbul

Sertifika No: 26699

ISBN 978-975-07-1907-3

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

CARLOS FUENTES
CENNET'TEKİ
ÂDEM

ROMAN

İspanyolca aslından çeviren

Emrah İmre

Carlos Fuentes'in Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

Artemio Cruz'un Ölümü, 1981

Deri Değiştirmek, 1983

Yanık Sular, 1985

Körlerin Şarkısı, 1986

Sefer, 1993

Diana / Yalnız Avlanan Tarıçça, 1996

Cam Sınır, 1998

Laura Diaz'lı Yıllar, 2001

Inez'in Sezgisi, 2003

Kendim ve Ötekiler, 2003

Koca Gringo, 2004

Kartal Koltuğu, 2010

Bütün Mutlu Aileler, 2011

Kaygı Veren Dostluklar, 2011

CARLOS FUENTES, 1928 yılında Panama'da doğdu. Babası diplomat olduğu için çocukluk yılları çeşitli Latin Amerika devletlerinde geçti. Amerika Birleşik Devletleri'nde Columbia, Harvard, Princeton ve başka üniversitelerde ders verdi; çok sayıda roman, kısa öykü, deneme, tiyatro eseri ve senaryo yazdı. Bir süre Meksika'nın Fransa büyükelçiliğini yaptı. Fuentes'in romanları arasında en önemlilerinden olan *Bizim Toprak/Terra Nostra*, Venezuela'da Romulo Gallegos Ödülü'nü kazandı. 1987 yılında, İspanyolca yazan yazarlara verilen en büyük ödül olan Cervantes Ödülü'ne değer bulundu. 2012'de hayatını kaybeden Fuentes adına devlet tarafından ödül konuldu. Her yıl yazarın doğum gününde (11 Kasım) verilen ödülün ilk sahibi, Mario Vargas Llosa'dır. Fuentes'in öteki eserleri arasında *Yanık Sular*, *Koca Gringo*, *Deri Değiştirmek*, *Doğmamış Kristof*, *Kutsal Bölge*, *Artemio Cruz'un Ölümü* vardır.

EMRAH İMRE, 1980'de İstanbul'da doğdu. Auckland Üniversitesi'nde Dilbilim ve Karşılaştırmalı Edebiyat öğrenimi gördü. İngilizce, Portekizce, İspanyolca ve Fransızcadan çeviriler yaptı. José Saramago, Gabriel García Márquez, Gilbert Adair, Amit Chaudhuri, Nicholas Christopher ve Luisa Valenzuela gibi yazarların eserlerini Türkçeye çevirdi. Emrah İmre, İsviçre ve Yeni Zelanda'dan sonra yaşamını Brezilya'da sürdürmektedir.

Francisco Toledo'ya,
seksen filin hatırası için teşekkürler.

Ben mi istedim senden, ey Yaradan,
insana dönüştürmeni beni çamurdan,
ben mi diledim karanlıktan çıkarmanı beni?

MILTON, *Kayıp Cennet*

1

Olanları bir türlü anlayamıyorum. Geçen Noel herkes bana gülümsüyordu; hediyeler getirip tebrikler ediyor, emeklerimin karşılığını alacağım, başarı ve huzur dolu bir yıl –bir yıl daha– diliyorlardı bana. Karıma iltifatlarda bulunuyor, böyle bir adamla evlendiği için ne kadar şanslı olduğunu söylüyorlardı... Bugünse kendime soruyorum, ne demektir “böyle” ya da “şöyle” bir adam olmak? Hatta “böyle”den ziyade “şöyle”ye yakın olmak? Sona eren bu yıl, zihnimdeki bir yanılsamadan mı ibaretti? Bütün olanlar gerçek miydi? Bilmek istemiyorum. Tek arzum geçen yılki Noel’e dönebilmek; sıkıcılığına, her sene bir öncekini tekrar etmesine rağmen sadeliği (özüne işlemiş aptallığı) sayesinde içimizi huzurla dolduran, sonraki on iki ayın bu Kutlu Gece kadar doyurucu olmayacağını habercisi o Noel’e; çünkü diğer aylar, Noel denen bu zevzek aralık ayı kutlaması kadar saçma ve bunaltıcı değildir; çünkü tek eksikimiz buymuş gibi kutlamak isteriz ama niçin istediğimizi kendimiz de bilmeyiz, âdettendir deriz, çünkü biz Hıristiyanız, Meksikalıyız, savaşırsınız, savaşırsınız Lucifer’e karşı¹,

1. *La Virgen Maria es nuestra Protectora* (Meryem Ana Koruyucumuzdur) adlı ilahiden bir dize. Bu ilahi, Meksika’da, sözsüz İspanya Ulusal Marşı’nın melodisiyle okunur. (Ç.N.)

çünkü Meksika’da ateistler bile Katoliktir; çünkü sırtımızı Vatikan denen *Establishment*’a dönsek de bin senedir içimize işleyen ikonografinin etkisiyle Retablo de Belén gibi mihrap arkalıklarının karşısında dize geliriz. Noel bizlere imanın tevazudan geldiğini hatırlatır. Bir zamanlar, çok eskilerde, Hıristiyan olmak demek kovalanmak, saklanmak, kaçmak demekmiş. Sapkınlık demekmiş. Her babayığidin harcı değilmiş. Şu içinde bulunduğumuz ke-paze günlerdeyse ateistlere kimsenin şaşıracağı yok. Hiçbir şey şaşırtmıyor artık. Hiç kimse hiçbir şeye şaşırmıyor. Peki ya ben, Adán Gorozpe, şimdi fırlayıp şu Noel ağacını bir yumrukta devirsem, yıldızları yere çalsam, süsleri karım Priscila Holguín’in başına geçirsem, sonra da konuklarımın üstüne yürüyüp eskilerin dediği gibi (nereden türediyse artık) bir *sepet havası çalsam*?..

Neden yapmıyorum bunu? Neden herkesin benden beklediği şekilde tatlı tatlı duruyorum? Neden tek bir Noel olsun sektirmeden dostlarını ve danışmanlarını bir araya getiren, yedirip içiren, her birine farklı hediyeler veren –kimseye aynı kravatu, aynı eşarbu vermeyen– mü-kemmel ev sahibi rolüyle yetiniyorum? Karıma göre bu fırsatı değerlendirip “dolapları temizlemeli”, yani eskiden bize verilmiş ve bizim de başkalarına vereceğimiz, onların da uygun gördükleri başka kişilere aktaracakları gereksiz, çirkin ve birbirinin aynı hediyelerden kurtulmalıymışız...

Gözlerimi, Noel ağacının dibinde minik bir dağ gibi yükselen hediye yığımına dikip düşüncelere dalıyorum. İçime bir korku düşüyor. Danışmanlarımdan birine, bana iki, üç, dört Noel önce verdiği hediyeyi geri vereceğim diye ödüm kopuyor... Ama bu düşünceyi kafamda kurcaladıkça korkumu büyümeden bastırmayı beceriyorum. Henüz Yılbaşı’na gelmedim. Halen Kutlu Gece’deyim. Ailem etrafımda. Masum karımın dudaklarında ki-

birli mi kibirli bir gülümseme. Hizmetçi kızlar punç dağıtmakta. Kayınpederim eline tepsiyi almış konuklara kek ikram ediyor.

Aceleye gerek yok. Bugün her şey yolunda, kötülükler henüz başlamadı.

Dalgın gözlerle pencereden bakıyorum.

Bir kuyruklu yıldız geçiyor.

Ve karım Priscila kokteyl dağıtan hizmetçi kıza şak diye tokadı patlatıyor.

2

Bir kuyruklu yıldız daha geçiyor. İçime müthiş bir şüphe düşüyor. Bu parlak yıldız kendi ışığının önünde midir, arkasında mı? Işık, yıldızın başlangıcı mıdır yoksa sonu mu; doğumunun mu habercisidir, ölümünün mü? Bence kuyruklu yıldızın *önce* türünden mi yoksa *sonra* türünden mi olduğunu, yıldızların en büyüğü olan Güneş belirler. Diğer bir deyişle; Güneş, ortamın hâkimidir, kuyruklu yıldızlar ise evrenin piyonları, koro kalabalığı, figüranlarıdır. Yine de Güneş'i kanıksarız, sadece yokluğunda –Güneş tutulmasında– aklımıza gelir. Güneş'i görmemek bize Güneş'i düşündürür. Kuyruklu yıldızlar ise Güneş'in püskürttüğü itaatkâr posta güvercinleri gibidir ve her şeye rağmen Güneş'in varlığını kanıtlar: Köleler olmasaydı efendi de olmazdı. Efendi, kendi varlığını pekiştirmek için kölelere ihtiyaç duyar. Herkesten çok ben bilirim bunu, modern bir avukat ve işadamı olduğumdan canımı dişime takarak haftada beş gün (cumartesi ve pazarları tatil günümüdür) toplantı masasının başına geçer, yakmadan ısıtmak isteyen bir Güneş misali yufka yürekli modern yönetici tavırlarıma rağmen bastırduğım astlarımı etrafıma dizerim. Neticede benim yönetici olmamı mümkün kılan tek şey, onların bu durumu kabullenmeleri değil midir? Kuyruklu yıldızlar mıdır

bize Güneş'i düşündüren, ikinciler midir birinciye can veren? Benim konumumdaki herkes böyle şeylere kafa yoruyor mudur, bilemiyorum. Pek sanmıyorum. Güçlü kişiler çoğunlukla güçlerini kanıksar, dünyaya çıplak değil başlarında taçla, zenginlik içinde geldiklerini zannederler. Gözlerimi, masanın etrafında oturan danışmanlarıma dikiyorum ve onlara sormak istiyorum: Ben, Güneş miyim yoksa yapayalnız bir adam mı? Gücümü kendimden mi alıyorum, yoksa siz mi bana veriyorsunuz? Sizler olmasanız gücüm tükenir mi? Asıl güç kimde, bana bu gücü bahşeden sizlerde mi, yoksa gücü kullanan bende mi?

Bugünkü kuyruklu yıldız, kuyruklu yıldız yapan görünür olması. Tepemizden her gün kim bilir kaç kuyruklu yıldız geçiyordur da farkına bile varmıyoruzdur. Işığı önden giden kuyruklu yıldızlardan mıyız yoksa arkasından gelen mi? Kuyruklu yıldız olsaydım kuyruğum neye benzerdi? Huzmeleri dört bir yana saçılan dağınık bir kuyruğa mı? Yoksa şirketin başındaki bir avukata hiç yakışmayan kıvrık bir kuyruğa mı? Beklenmedik mi, dönemsel mi; ortaya çıkıncaya dek kimsenin fark etmediği yalnız bir kuyruklu yıldız mı, yoksa kestirilebilirliği dolayısıyla sıkıcı hale gelen ve cazibesini kaybeden bir kuyruklu yıldız mı?

Zaman –daha doğrusu bu anlatı– bu soruların cevabını verecek.

Cumartesi ve pazar gerçekten de *tatil* mi? Tatil demek dinlenme günü mü demek, yoksa koşturmacalı bir alışveriş günü mü?

Bugün bu soruların cevabını vermeyeceğim (en azından ben öyle umuyorum); onun yerine danışmanlarıma patronluk taslayacak, bacağını koltuğun kenarına atıp gamsızca sallayan tek kişi oluşumun keyfini çıkaracağım. Bakalım buna başka cüret eden çıkacak mı?

Peki ya ben, başarımın sebebini kendi kendime açıklamaya cüret edebiliyor muyum?

3

Karımla neden mi evlendim? Kendinizi benim yerime koyup gözünüzde canlandırın. Kariyerimin başındaydım. Hukuk stajı yapıyordum. Diplomamı almak şöyle dursun, henüz tezimi bile vermemiştim. Sözün özü, bir hiçtim.

Priscila ise...

Her gün gazetelerde boy boy fotoğraflarını görüyordum. İlkbahar Kraliçesi idi, süslü arabasının tepesinde Reforma Caddesi'nden geçiyordu (etraftaki yayaların yüzündeyseniz elbette kayıtsızlık vardı). Mazatlán Karnavalı'nın prensesiydi (hemen öncesindeyse Veracruz Karnavalı'nın). Tezozómoc Bira Fabrikası'nın düzenlediği huzurevlerine yardım kampanyasının yıldızıydı. Mağazaların, sinemaların, otoyolların, kaplıcaların, kiliselerin, tavernaların açılışlarından asla eksik olmazdı... ama bu sahiden güzeller güzeli falan olduğundan değildi.

Priscila Holguín için en fazla "şirin" denebilirdi. Küçük ve yuvarlak suratını kurtaran, masum gözlerinin ışıltısıydı... Diş macunu reklamlarındaki gibi bembeyaz dişleri, yanaklarını süsleyen gamzeleri, Shirley Temple'ı andıran bukleleri, henüz müdahale gerektirmeyen minnacık burnu. Kendi aramızda "tatlı" dediğimiz türdendi: María Félix veya Dolores del Río'nunki gibi çarpıcı bir güzelliği

yoktu ama onca tıknaz, esmer, şişman, alelade, saf denecek kadar iyi veya sapkın denecek kadar kötü, yukarıda adı geçen melez güzellerinin sahip olduğu yüce ve nadir kusursuzluktan yoksun, kaderinde (gençken) evlenmek ve (yaşlanınca), talihin de yardımıyla, çekilebilir hanım ağalara dönüşmek bulunan kadınlar kadar çirkin de değildi. Saçları kırıştıktıça insan, olduğundan asil görünür.

Priscila Holguín, her anlamda vasat bir kadındı. Kesinlikle çirkin değildi. Ama güzellikten de pek nasibini almamıştı. Hoş denen kadınlardandı. Görünüşü ne çirkinleri gücendirmeye yeterdi ne de güzellerle rekabet etmeye. Tabiri caizse ideal bir gelindi. Kimse için tehdit oluşturmazdı. Herhangi bir tehlike arz etmeyişi onu gözü dönmüş fettanlardan da, tatsız tuzsuz dolmalardan da daha çekici kılardı.

Hoşluğu, gereksiz kutlamalara kraliçelik etmekle bitmez, unvanının geçersizliğini gizlemek istercesine bu kutlamaları şarkılarla süslerdi. Bilmem Nerenin Kraliçesi veya Bilmem Kimin Prensesi diye taçlandırıldığı törenlerin kapanışında şarkılardan dizeler söylerdi: “Bana yalan söyle, beni mutlu et kötülüğünle” veya “Uzaklardaki koca çiftliğimizde, yaşardım ben eskiden” veya “Hani kapıcılar, hani komşular” veya “Ipacaraí Gölü’nün masmavi sularının kıyısında” diye.

Şarkılar planlı programlı olmasa da kalabalık hep Priscila’nın bu kısa gösterisini beklerdi, gören de Priscila’nın kapanışta söylediği bu kısacık şarkılarla bir şey kanıtlayacağını zannederdi: mesela unvanını sadece (tartışmalı ve yavan) güzelliğine değil (popüler şarkılardan birkaç dize söyleme) yeteneğine de borçlu olduğunu. Belki de tam tersini: Priscila aslen şarkıcıydı, taç takması tesadüftü, sanatının bir nevi yan getirisiydi. Ya da tam tersi: Şarkılar gerçek anlamda –erkeklerin başını döndürme anlamında– çekici bir güzellikten yoksun oluşunu gizlemek içindi.

Şehrin en zengin delikanlılarının onunla cilveleşmesine şaşırılmamak gerekti (ben gazetelerde okur, gülüp geçerdim). Fabrikatörlerin mirasçıları. Yakışıklılar. Tatlı dilliler. Maserati'lerle gezenler. Üstü açık arabalarda, Acapulco'daki yatlarda, boğa güreşinin en ön sıralarında bu erkeklere hep Priscila eşlik etmez miydi? Ona *Club Reforma* dergisinin dedikodu sayfalarının dışında rastlamak mümkün müydü? Arada kimse olmadan, doğrudan, biz-zat nasıl yaklaşabilirdim ona?

Bir gün gazetede, Priscila'nın otomobil fuarının yıldız ismi olacağını okudum. Avrupa ve Japonya'nın bütün önemli markaları fuardaydı (Amerikalılarsa ciplerin gözden düşmesiyle fuardaki yerlerini ebediyen kaybetmişlerdi). Mercedes Benz, Audi, Alfa Romeo, Citroën, BMW... Fuara girince gözlerim kamaştı; bir yanda parlak madenî parçalar, ışıldayan karoserler, alımlı farlar ve yeni boyanmış ayakkabılar gibi kapkara pırıldayan araba lastikleri, diğer yandaysa bu markaların hiçbirinin México'da gönlünce gezinemeyeceği, yoldaki çukurlara, el kol hareketlerine, çizilmelere, hatta, "Senin var da benim niye yok?" diye haset edenlerin kin dolu saldırılarına maruz kalmadan şuradan şuraya gidemeyeceğini bilmenin verdiği buruk korku...

Varlık namına pek bir şeyi olmayanların, sayıları az varlıkları çok olanlar karşısında duyduğu ezikliği oracıkta içimden atmaya karar verdim.

Lüks arabalar, devrimleri tetikleyebilir mi? Öyleyse pasta mı yesinler? Maserati'yle mi gezsünler? Kuşkularımı sınamak istemiyordum. İşte bu yüzden Direksiyonların İmparatoriçesi'nin (*a.k.a.* Priscila Holguín) açılışını yapacağı standı girerken zihnimde şu deyişi tekrarladım: Tatlı dilli yakışıklıyı öldürür, Maserati'li de tatlı dilliyi.

Talipler –Y-T-M: yakışıklılar, tatlı dilliler, Maserati'li-ler– hepsine birden yâr olmayı kabul etmezse başka hiç

kimseye yâr olamayacağını ima edercesine Priscila'nın etrafına üşüşmüşlerdi. Durumu hemen kavrayıverdim. Taliplerin, Priscila'nın etrafında dört dönme sebebi onu değil, simgelediklerini sevmeleriydi: Bir markadan farksızdı, Priscila Maserati, Priscila Corn-Flakes, Priscila Coca-Cola gibi bir markaydı. Onunla yakınlaşmak garantili bir saygınlığa yaklaşmak anlamına geliyordu, göz kamaştırıcı bir varlığa değil. Priscila'ya çıkma teklif edenlerin –yakışıklılar, tatlı dilliler, Maserati'lilerin– asıl amaçları aşk yaşamak değil onun ışığından faydalanmaktı. Priscila'nın çıkmayı kabul ettiği kişi ödülün sahibi olur; Kraliçe, Prenses ve Yıldız'la fotoğraf çektirirdi; Priscila'yla tek bir kez bile çıkmak, talibe arzuladığı itibarı sağlar, onunla bir daha görüşmezdi, Priscila da aynı delikanlıyla birden fazla kez çıkmaz, işin ciddi olduğunu, nişan, düğün istediğinin sanılmasını istemezdi. Onu görür görmez anladım ki Priscila daima genç, bekâr ve müsait olmalıydı, kimselerle çift olmamalıydı; çünkü çift olmak demek diğer bütün talipleri reddetmek anlamına gelirdi, yani Y-T-M'den öte bir şey olamayacaklarını gösterip umutlarını yıkarak onları yeni taliplere, nişanlılara, kocalara dönüştürmek, böylece Bilmem Nerenin Kraliçesi'yle çıktığı görülen talibin elde ettiği karşılığın peşindeki diğer bütün delikanlıları feda etmeye eşdeğerdi. Demek ki –diye karar verdim, iyice düşünüp taşındıktan sonra– Priscila Holguín, kendisiyle çıkan kişiye karşı konulmaz bir çekicilik bahşeden bir yemdi aslında; erkeği bolca pohpohlayıp birazcık süründürerek yakın gelecekte yaşam arkadaşı, çocuklarının annesi olacak kızı seçtiğini, Prenseslerin Prensesi'ne karşı "Pyrrhos zaferi"¹ kazanıp ganimetlerin ganimetini elde ettiğini zannettiren bir yem.

1. Epir Kralı Yunan Pyrrhos'tan. Çok büyük kayıplar vererek kazanılan zafer anlamında deyimleşmiştir. (Y.N.)

Fuar salonundaydım. Priscila tam karşımdaydı. Aynı reklamlardaki gibiydi. Müzeliik bir Cadillac'ın önünde duruyordu, etrafına üşüşmüş taliplerin, müstakbel nişanlıları veya eşleri için hiçbir tehdit oluşturmayan bir kızdı. Derken rakiplerimin arasından sıyrıldım (o sırada onları kendime rakip görmüştüm). Priscila'nın yanına vardım, elini tuttum ve şöyle dedim:

“Haydi gel. Sana, Sanborns'ta bir kahve ısmarlayayım.”

Âdet olduğu üzere Müneccim Kralların Ziyafeti'nden sonraki gün, danışmanlarımla bir araya geliyorum. Epifanya, yani Gaspar, Melkior ve Baltazar'ın Tanrı'nın daha yeni doğan oğluna armağanlar sunmak üzere Beytlehem'e gelişi, günümüzde pek az ülkede kutlanır. Meksika'da Üç Müneccim Kral'ı hatırlamamızın sebebi aralık ortasında başlayıp Noel'e, Yılbaşı'na ve Müneccim Krallar'a dek süren tek hakiki bayramımızı, hakkını vererek kapatmak olsa gerek. Tabii biz de hemen kenara köşeye bayramlar sıkıştırmışız, şubatta Meryem Ana Yortusu, martta Don Benito Juárez ve petrol bayramları, nisanda yine benzer bayramlar, mayısta Anneler Günü vesaire. Hep İspanyolların, biz Meksikalılardan fazla azizi olduğunu, dolayısıyla daha fazla bayram kutladıkları söylenir. Onlar bizden önce başlamışlar tabii. Bizse en fazla onlara yetişmeye çalışırız. Tabii bu hesaba Aztek tanrılarını katmıyoruz. Aziz Huitzilopus diyecek halimiz yok...

Söz bayramdan açılınca konudan saptım, sapacağımlı varmış demek. Zavallı anlatıcınızın –yani benim– toplantı odasına girdiği bu 6 Şubat gününde bayramlık bir durum yok, çünkü danışmanlarıyla son derece önemli konuları görüşecek; hepsini yakından tanır, zaten tanımadıklarıyla çalışmaz, bütün ekibinin güvenilir olmasını

ister; patronlarına –yani bana– üstünlük taslayanlara –san-ki benden üstünü varmış gibi– tahammül edemediğiye tamamen dedikoducuların uydurmasıdır; kendimi yoktan var ettiğimi ve bunu ukalalık olsun diye söylemediğimi anlamayan, benimle çalışamaz: Kariyerim, kendi çabamla ne kadar çok şey başardığımın göstergesidir ve bana, canımın istediğini kendime danışman seçme yetkisini verir.

Herkes, karşımda süt dökmüş kedi gibi durur, süklüm püklüm mü olurmuş? Dedikoducuların lakırdısı bunlar. Yakın iş çevremde kendimden üstün kimseye katlanamaz mıymışım? Bir köşe yazarı tarafından (maaşa bağlamıştım, kabul ediyorum) “Adán Gorozpe’nin çevresindeki büyüdü çember” diye adlandırılan kitlenin dışında kalanların lafları bunlar.

Neyse. Bugün toplantı odasına saatime bakarak giriyorum, aynı anda hem telaşlıyım hem de sakin (sırrı bende), kimseye bakmıyorum. Yardımcılarımdan biri (hangisi diye bakmıyorum) oturmam için koltuğumu çekiyor. Yerleşiyorum. Bakışlarımı önümdeki dosyalara mihliyorum. Kâğıtları gözden geçiriyorum (hepsinin boş olduğunu bilmek, herkesi kandırmak bana haz veriyor!). Gözlüğümü çıkarıyorum, soluma konulmuş kutudan aldığım kâğıt mendille camlarını temizliyorum (sümükler sola demek, diye dalga geçiyorum içimden), gözlüğümü takıyorum ve nihayet bakışlarımla dikkatimi on bir danışmanıma çeviriyorum (iyi ki on iki tane değiller, çünkü on üçüncü ben olurum ve her şeyi tersine çevirip kurtarıcıları çarmıha gererdim, diye düşünüyorum Karayip-ler’in güneşinde yanıp dinlenmiş halde işe döndüğüm bu günde), gözlerimde tatilden bayramdan eser okunmuyor artık.

On bir danışmanımın da gözünde kapkara güneş gözlükleri.

Beni görmüyorlar.
Ya da beni kapkara görüyorlar.
On bir güneş gözlüğü.
“Hava o kadar da güneşli sayılmaz,” diye şakalaşıyorum.
“Cancún bile bulutluydu.”
Şakama karşılık veren çıkmıyor.
Yirmi iki kara cam beni izliyor.
Gaddarca.
Ne oldu acaba?

Roman ve öyküleriyle olduğu kadar, politik düşüncesi ve denemeleriyle de çağımıza damgasını vurmuş yazarlardan biri, Carlos Fuentes.

© Paulina Lardice

Yeni suçlu sınıfı kötülerden, sapıklardan ve kana susamışlardan oluşuyor, bunlar iktidarı yavaş yavaş ele geçiriyorlar, sınırdan başlayıp taşraya, cahil polislerden siyasetçilere, araya hiç kimseleri koymaksızın; nereden çıktı bu yeni suçlular? Köylü değiller, işçi değiller, orta sınıf değiller. Başka bir sınıfa aitler; suçlu sınıfına, izbe bir bardak sıcak biranın köpüğünden doğan, tıpkı deniz köpüğünden doğan Venüs gibi. Kuyruklu yıldızın çocukları onlar. Yolsuzluk, dalavere, şantaj, tehdit, her yola başvurup sonunda bir belediyenin başına geçerler ya da Federasyon'a bağlı bir eyaletin ya da belki bir gün bütün ülkenin...

Gecekondu mahalleleri, favelalar, Gorozpeköyler, özünde hepsi aynı... Orada yaşamıyorsan oranın varlığının sebeplerindensin. Meteliksiz bir gençken kapağı varlıklı bir aileye atıp Meksika'nın en güçlü adamlarından biri haline gelen Adán Gorozpe, bunu çok iyi biliyor çünkü çöplüğün horozu olmaya, düzenin çarklarını dilediği gibi döndürerek yaşamı kendisi için cennete çevirmeye alışkın. Ancak adaşı eski polis yeni bakan Adán Góngora ortaya çıkınca Meksika iki Adán'a, Cennet iki Âdem'e dar gelmeye başlıyor.

Carlos Fuentes'in çağdaş Meksika toplumunu siyasetten sosyeteye, sinemadan dine, pembe dizilerden postmodern edebiyata birçok yönden hicvettiği *Cennet'teki Âdem* yazarın tabiriyle tam bir "Meksikomedya".

Kapak resmi: CHAÏM SOUTINE

ISBN 978-975-07-1907-3

9 789750 719073